

Navzdory překážkám

The illustration depicts a woman with long brown hair, wearing a light blue dress with a white lace collar, standing on a dirt path and gently touching the face of a white horse with dark spots. The horse is facing left. In the background, a brown horse-drawn carriage is visible, and a large tree with vibrant yellow autumn leaves frames the top of the scene. The sky is a clear blue.

LUCIE BEATRICE J.

Romantika ^{na třetí}

Navzdory překážkám

Lucie Beatrice J.

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 18. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Lucie Beatrice J
Obálka a grafika © Triss Moradream

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-49-4 (epub)
ISBN 978-80-53005-48-7 (PDF)
ISBN 978-80-53005-47-0 (mobi)

Anotace

Co přinese tentokrát Romantika na třetí? Jak již název napovídá... snahu o překonání takových překážek, které osud klade do cesty. Ani ušlechtilý rod a postavení nejsou zárukou, že je křehké slečny a muži s titulem překonají.

Čest hraběte

Stanout či nestanout před oltářem s nemilovaným mužem? Lucy se rozhodne pro tu druhou možnost. Odvážný plán, jenž uskuteční, přivede do jejího života lásku. Dokáže ale překonat touhu po pomstě a nenávist?

Skrývaná

Promáčená a znavená dívka kráčí krajinou... jaké štěstí nalézt službu na hraběcím panství. Co na tom, že je zdejší pán samotář toužící po klidu? Katherine jej o poklidný život snadno připraví. Mohou však společně překonat zlobu a intriky?

Láska je mým věnem

Ne každá volba rodičů se zdá tou správnou. Připravit o věno mladší Sofii se jevílo tak snadné. Nikdo ale nemohl tušit, že o věno mladému hraběti zdaleka nejde. Stát proti pomstě může být těžké. Překonat ji... i sám sebe, je často velmi obtížné.

Příběh první

ČEST HRABĚTE

1. Kapitola

„Svatba bude co nejdříve! Musí se zařídit ještě spousta věcí.“

Lucy seděla beze slova. Neodporovala. Snídaně se ani nedotkla. Tiše přihlížela, jak její matka s otcem plánovali její budoucnost.

Jako dcera hraběte byla předurčena k co nejvýhodnějšímu sňatku. Rodičům na jejím názoru, nebo pocitech nikdy nezáleželo. Nyní se rozhodli, že je nejvyšší čas ji provdat. Vzdálený bratranec se jevil jako nejlepší volba.

Artur měl velké panství s rozsáhlými pozemky. Jinak to byl sobecký a krutý člověk, který nešel pro ránu daleko.

Matka se otočila ke své dceři. „Nehrb se, Lucy!“

Dívka se napřímila. Promluvila skoro neslyšně: „Opravdu si ho musím vzít?“

„Jistě. O tom se vůbec nebudeme bavit! Měla bys zářit štěstím. S tvým otcem dbáme o tvou bezstarostnou budoucnost.“

Hrabě se k názoru své choti přidal. Jen málokdy se svou manželkou souhlasil, ale když se začalo mluvit o svatbě jeho dcery a Artura, nezůstal v povzdálí.

„Lucindo.“ Tak své dceři říkal vždy, když ji káral. „Uvědom si, milá dcero, že máš jediný úkol: porodit svému muži dědice panství. Provdáš se za Artura. Zajistíš mu syna. Poté již nebudeš důležitá.“

Tato slova Lucy velmi zraňovala. Rodiče nevynechali jedinou příležitost k tomu, aby svou dceru něčím neponížili. Nikdy od nich neslyšela slova pochvaly nebo povzbuzení. Cítila se sklíčeně. Raději špitla tichou omluvu a vzdálila se.

Když přišla do svého pokoje, přešla rovnou k okennímu výklenku. Posadila se. Svůj pohled upřela do zahrady. Pozorovala koruny stromů, ve kterých se proháněl podzimní vítr. Poletující listy dopadaly na dosud zelený trávník. Tu tichou scénérii za oknem však zahalovaly myšlenky vířící její hlavou.

Od útlého dětství se cítila sama. Rodiči nemilována. Jediný, kdo jí dával vřelou lásku, pohlazení či vlídná slova, byla kuchařka Marie. Za ní utíkala vždy, když měla nějaký splín, nebo jen potřebovala od

někoho slyšet přátelská slova. Stará žena jí vynahrazovala vše, čeho se jí od matky ani otce nedostávalo. A Lucy ji za to všechno měla velmi ráda.

Nyní se měla provdat. Za muže, kterého nemilovala. Nenáviděla. Celý život jí jen ubližoval. Už jako malou holčičku ji Artur stále jen ponižoval. Tahal ji za vlasy. Ničil její věci. A zůstal stejný i dnes. Vždy využil sebemenší příležitosti k tomu, aby ji něčím ranil. V obličeji se mu odrážely náznaky posměšného úsměvu. Dělal mu to zjevně dobře. Zvláště, když se rozplakala.

Jenže, co měla nyní dělat? Její námítky nikdo neposlouchal. Nikoho nezajímalo její názor. Každý přehlížel její přítomnost. Jak mohla zabránit tomu, aby se její život nestal ještě větší marností?

Přemýšlela dlouho. Nevšimla si, že se již setmělo. Nikdo ji nehledal k obědu ani k večeři. Na to si již přivykla. Otec většinou jedl ve své pracovně a matku její nepřítomnost vůbec netrápila.

Čas strávený úvahami nesl své ovoce. Lucy dospěla k plánu, který měl zajistit její spásu. Avšak ruku v ruce přinášel i její zkázu. Jediná naděje: Nechá se připravit o svou čest!

Ale jak to provést? Nesměla z domu ani na krok. A přece stačilo málo. Přistížena s cizím mužem. Sama. V lehce kompromitující situaci. Jeden polibek. Jediný. A byla by volná! Kde naleznout vhodnou příležitost?

Z dalších úvah ji vytrhlo zaklepaní.

„Vstupte.“

Ve dveřích se objevila služebná. „Slečno Lucy, paní hraběnka žádá, abyste se ihned dostavila do salónu.“ Po těchto slovech udělala rychle pukrle a zmizela zpátky na chodbě.

Lucy moc dobře věděla, že IHNED znamená: dostavit se bez meškání, protože její sdělení nesnese odkladu. Proto vstala, upravila si šaty a vydala se po schodech dolů do salónu, kde ji měla matka očekávat.

„No konečně! Kde jsi tak dlouho? Čekám na tebe celou věčnost!“ Hraběnka nespokojeně zakroutila hlavou.

Dívce se na tváři mihl výraz provinění. Přešla pomalým krokem k pohovce. Usadila se a vyčkala na sdělení její matky.

„Musíme toho hodně zařídit. Zbývají pouhé dva dny!“ Pohlédla na svou dceru. „Za dva dny uspořádáme tvůj zasnubní ples. Pozveme všechny. Veřejně dáme ve známost, že se budeš vdávat. Za Artura.“ Bez zájmu o pocity mladé dívky pokračovala: „Samozřejmě se musí oznámit i datum vašeho sňatku. A tvůj budoucí muž ti navlékne zasnubní prsten.“ Snad zaslechla povzdech nešťastné dcery a s ironickým tónem svého hlasu nezapomněla poznamenat: „Chtěla jsi snad něco říct?“

Na její odpověď ovšem nečekala. Dala se do výčtu dalších věcí, které se za dva dny musí stihnout.

Lucy seděla tiše a občas přikývla na souhlas. V mysli měla spoustu myšlenek. A také jednu hlavní. Tu nejpodstatnější. Zasnubní ples. Poslední místo, kde se mohla zachránit před nechtěným sňatkem. Pokud správně pochopila z dalšího sdělení její matky, bude to rovněž maškarní ples.

Hraběnka si potrpěla na události, které se něčím zapsali do paměti všech zúčastněných. Proč tedy zasnubní ples své dcery nepojmout i jako maškarní podívanou? Ovšem v podání hraběnky Foolding, zahrnoval takový ples pouze umístění jednoduché masky na obličej všech zúčastněných.

I to ovšem Lucy stačilo k vymyšlení jednoduchého plánu, který stůj co stůj hodlala uskutečnit.

***

Tolik lidí! Dívka se rozhlédla po tanečním sále, kde se hemžila vybraná společnost její matky.

Nepozorovaně vklouzla do sálu. Snažila se zůstat v jednom z tmavých rohů místnosti. Byla oblečena ve světle zelených šatech, které daly její postavě vyniknout. Dlouhé kaštanové vlasy měla sepnuté nahoru, ozdobené stužkou v barvě šatů. Vypadala překrásně. Každý jí vzdával komplimenty. Ona však svou pozornost stále upírala mezi přítomné hosty. *Než nastane chvíle ohlášení jejich zasnub, musí najít muže, se kterým se dopustí hanebného činu. Polibku. V knihovně. O samotě.*

Ačkoliv měli přítomní mladíci masky, většinu z nich ihned poznala. Žádný vhodný kandidát na uskutečnění jejího plánu. Pozorovala také svou matku. Ta se vychloukala všem vysoce postaveným dámám s výhodným sňatkem jediné dcery. Otec mezitím popíjel brandy a debatoval s muži o dění v zemi.

Začínala propadat beznaději. Navíc ji značně znepokojovala skutečnost, že doposud neviděla Artura. Nechtěla jej vidět. Pochopitelně. Měla v úmyslu vyhnout se jeho přítomnosti. Jak se před ním měla ovšem skrývat, když nevěděla, kde se nachází? Pokud ji najde jako první, už se jej po zbytek večera nezbaví. Tím si byla jista.

Jako by jej přivolala silou myšlenek. Najednou stál vedle ní. „Tady jsi!“ O náznak slušného chování se ani nesnažil. „Myslela sis, že se přede mnou budeš schovávat celý večer? To sis myslela špatně!“

Lucy ztěžka polkla. Jeho pevné sevření paže zabořilo. Než stačila cokoli říct, pokračoval sám: „Až se vezmeme, nebudu takové chování tolerovat! Neschováš se přede mnou. Poslechneš mě na slovo. Bez odmlouvání. Řekl jsem to dostatečně srozumitelně?“

Začal s ní prudce trást. Dívka měla pocit, že se již neudrží na nohou. Znovu se na ni obořil: „Tak odpověz! Rozuměla jsi tomu, co jsem právě řekl? Nebo jsi tak hloupá a nerozumíš mým slovům?“

Nezmohla se na odpor. Stále drtil její ruku ve svém sevření. Z jeho obličeje mohla vyčíst, že každé slovo protestu, je naprosto zbytečné. Proto jen přikývla a tiše pronesla: „Ano“.

Artur spokojeně povolil stisk. Náhle jej někdo zavolal jménem a ona toho okamžiku využila. Vzdálila se z jeho blízkosti. Snažila se ztratit v davu. Slyšela, jak něco nesrozumitelného zaklel. Neotočila se. Proběhla až ke dveřím knihovny. Rychle vplula dovnitř. Zabouchla za sebou dveře. Opřela se o ně zády, jako by mohla vytvořit bezpečný úkryt.

Náhle se zarazila.

Nebyla v knihovně sama! Před sebou uviděla neznámého muže. Vysokého. Urostlého. Měl tmavé vlasy a pod maskou skrýval tmavě-hnědé oči. Dobře padnoucí oděv, podtrhl jeho mužnou postavu.

I Thomas, hrabě ze Sendigu, zůstal překvapen náhlým vpádem neznámé dívky do knihovny.

Byl již vyčerpán. Znuděn prázdnými řeči přítomných gentlemanů a dam. Proto se rozhodl vzdálit do ústraní. Alespoň na chvíli. Prohlížel si knižní sbírku hraběte Fooldinga, když ho z jeho zamyšlení vytrhlo bouchnutí dveří. Otočil se směrem ke dveřím a zůstal s údivem stát.

Do knihovny vtrhla půvabná slečinka. I přes masku viděl hluboké, zelenkavé oči. Velmi přitažlivé. Její pleť byla světlá. Bez jediné vady. Kaštanové vlasy měla vyčesané do vrchu a stuha v jejich vlasech ladila s šaty. Ty obepínaly dokonalou postavu. V ženských půvabech se dobře vyznal. Čas od času se v jeho náruči objevily nějaké ty manželky hrabat, vikomtů nebo baronů. Ti si dopřávali sňatky s mladými dívkami a poté si zoufali, že jejich mladým manželkám jako starci nestačili. Snažili se zplodit dědice. Jakmile se podařilo, už se s manželskými radostmi nenamáhal. Vzhledem k jejich věku, to bylo pochopitelné. Často i žádoucí. Právě tyto ženy vyhledávaly Thomasovu náruč.

Nyní se ocitl tváří tvář neznámé dívce, která k němu polekaně vzhledla. Ale jen v prvním okamžiku. Náhle mohl na jejím obličejí spatřit náznak radosti.

Než stačil cokoliv říct, dívka se vydala jeho směrem. Vrhla se mu do náruče. Chtěl ji od sebe odstrčit. Avšak jakmile okusil její rty, nebyl schopen se ovládnout. Sevřel ji pevně ve svém objetí.

Chvíli slastného omámení, přerušilo bouchnutí dveří. Místností se nesl křik hraběnky Foolding: „Co to má znamenat? Okamžitě přestaňte!“

Thomas nechápavě vzhlédl k rozzuřené hraběnce, kterou v závěsu následoval její manžel. A také hrabě Artur Gondí.

„Můžete mi, pane, ať jste, kdo jste vysvětlit, co tady v knihovně děláte s mou dcerou?!“ Hrabě Foolding byl rudý vzteky.

Thomas sundal svou masku. Pohlédl na všechny přítomné. Především pak na třesoucí se dívku vedle něj. Neměl tušení, co se vlastně dělo, ale už nyní mohl předvídat značné problémy. Jestli byla tato neznámá dcerou hostitelů, pak tedy držel v náručí budoucí manželku přítomného hraběte. Oba přistižení při nečestném chování!

V den jejich zasnub. V dívčině pohledu však neviděl zahanbení. Spíše náznak vděku či potěšení.

Ticho přerušil hrabě Gondí: „Kdo k čertu jste? Jak jste si mohl dovolit dotknout se mé snoubenky?!“

„Jsem hrabě Sendig a –“

„A vy jste si dovolil políbit mou snoubenku! Takhle ji znectít! Jen několik dní před naší svatbou.“ S těmito slovy se Artur doslova rozběhl k Lucy. Ta doposud mlčela. Skrývala se za Thomasem. Věděla, že nyní začne ta těžší část jejího plánu. Na kterou se zjevně špatně připravila. Nevěděla, co má dělat. Než stačila cokoliv říct, uviděla hraběte ze Sendigu, jak se celou svou postavou vztyčil před ní. Zabránil tak tomu, aby ji zhrzený snoubenec udeřil. Rána, kterou její zachránce utřžil do hrudi, byla sokovi vzápětí vrácena.

Thomas stále neměl ponětí, do čeho se připletl. Avšak když uviděl napřaženou ruku hraběte Gondí a jeho rychlý krok směrem k dívce, musel zasáhnout. Úder vrátil do obličeje protivníka.

Ten záupěl bolesti. „To vás bude mrzet!“ procedil mezi zuby a mnul si bolavou čelist.

Nyní se místností nesl rozhodný hlas hostitele: „Hrabě ze Sendigu, měl byste okamžitě opustit náš dům! Nejste tady vítán. A rovněž se omluvte hraběti Gondí za tu ránu.“ Poté se obrátil ke své dceři. „A co se tebe týká, mladá dámo! Odpros svého snoubence za odpuštění. Vrať se s ním do sálu mezi hosty. Oznámíte datum svatby. Ihned!“

Lucy se instinktivně přitiskla k Thomasovým zádům a vzlykla.

V ten okamžik zaznělo do ticha: „Hrabě, žádám vás o ruku vaší dcery.“

Thomas by velmi rád věděl, proč právě řekl to, co řekl. Snad chtěl pouze ochránit tuto dívku. Tu, která tak silně zatínala nehty do jeho ramene.

V místnosti se rozhostilo ještě větší ticho.

Hraběnka začala lamentovat: Omdlím! Je to skandál! Jak si něco takového představuje?

Hrabě Gondí zatínal ruce v pěst. Lucy zaplavila vlna strachu. Thomas stál nehybně jako skála. Vyčkával na rozuzlení této nezvyklé

situace.

První, kdo se vzpamatoval k věčnému proslovu, byl pán domu. „Jak si to představujete? Moje dcera je zasnoubená! Všichni o tom vědí. Je to mé rozhodnutí. A vy si najednou smyslíte, že mě požádáte o její ruku.“

Tyto námitky host očekával. V nastalém tichu, které ještě před chvílí naplňovalo místnost, měl již dostatek času vše promyslet. „Pokud nechcete, aby vešlo ve známost, že vaše dcera byla připravena o svou čest ještě před svatbou s jiným mužem, dáte svůj souhlas.“ Sdělení pronesl s ledovým klidem. Pobavily jej výrazy všech zúčastněných.

Hrabě zbrunátněl. „Vy lumpe! To neuděláte!“

„Pokud budu muset, udělám.“

Hraběnka v ten okamžik splnila své lamentace a omdlela. Dopadla na pohovku u jejích nohou. Jejímú choti se ve tváři vystříдалo hned několik barev. Od bledé až bílé po odstíny červené až rudou.

Lucy se skryla za svého zachránce ještě víc. Viděla narůstající hněv ve tváři Artura. Nechybělo mnoho. Očekávala prudkost jeho povahy. Thomas upřeně pozoroval hraběte Gondi. Jeho temperament byl všude znám. Všichni věděli o tom, kolik sloužících doplatilo na jeho rychlé změny nálad. Ačkoliv se s ním nikdy dřív osobně nesetkal, nepochyboval, že má proti sobě muže, který se tak snadno nevzdává. Pěstnímu souboji zabránil hrabě Foolding, který vtrhl mezi oba mladíky. „Souhlasím s vaším návrhem, hrabě ze Sendigu. Mám ovšem jednu podmínku. Svatba bude již zítra. Nechci ve svém domě tuhle nevděčnici ani o den déle!“ Se zjevným opovržením pohlédl na svou dceru.

„To nepřezíji! Taková ostuda. Moje smrt. Ty nevděčnice!“ Všichni vzhledli ke znepokojené hraběnce, jež se mezitím probírala z mdloby.

Artur chtěl rovněž něco říct. Avšak hrabě Foolding jeho řeč utnul jediným pohledem. Spolkl svá slova. Pokud se jeho strýc rozhodl dát tu nevděčnici za manželku někomu jinému, mělo to svůj důvod. A ten mu zajisté brzy sdělí.

Thomas přikývl. „Souhlasím. Svatba bude zítra.“

Ačkoliv věděl, že svou budoucí manželku zanechává v nepříjemné situaci, musel se vzdát. S omluvou a políbením její ruky se

rozloučil.

Lucy zůstala stát strnule jako socha. Pozorovala odcházejícího Thomase. Sňatek s ním měl přinést její svobodu. Musela se pousmát této myšlence. Svoboda získaná manželstvím...

Její úsměv nezůstal bez povšimnutí.

„Ty jedna nevděčná potvoro. Hada jsme si hráli na prsou!“ Matka lapala po dechu. Nikdy se nestalo, že by jejich dcera neuposlechla příkazu.

Jak rychle emoce vzplály, tak rychle také ustaly. Náhle hraběnka elegantně vstala z pohovky. Upravila si šaty a účes. Roztáhla rty do úsměvu. Podala ruku směrem ke svému choti. Ten taktéž opravil svůj šat a s úsměvem nabídl své ženě rámě. Oba vpluli do sálu plného lidí a s přátelskými frázemi, vedli zasnubní ples ke svému konci. Nenechali se zahanbit. Postavení bylo vším.

V knihovně zůstala jen ona a Artur. Přikrčila se pod jeho pohledem. Čekala, co nastane. Mohlo se stát cokoliv. Křik nebo výčitky. Nestalo se ovšem nic. Otočil se bez jediného slova a odešel.

Bylo to děsivé. Doufala, že zítřkem její strach skončí.

***

Když se konečně dostala do svého pokoje, nepřála si nic jiného než milostivý spánek.

Ulehla do své postele a pozorovala plameny v krbu. Ty se předháněly v odstínech oranžové a červené.

Proč řekl, že si mě chce vzít? Já sama ho vvrhla do té nepříjemné situace. Mohl se omluvit. Odejít. Ale on mě bránil! Před otcem. Arturem, který jej kvůli mně uhodil. Dokonce souhlasil s tím, že bude svatba již zítra. Vůbec se neznají. I tak se nemůžu dočkat okamžiku, kdy se vydám na cestu k jeho domovu. Zřejmě tak velmi toužím odejít. Odsud. Někam daleko. Ano. Tím to určitě bude. Ale jaké jsou jeho důvody?

Neslyšela nikoho přijít.

„Spíš, holčičko moje?“ Marie se objevila ve dveřích pokoje.

„Ne, nemohu spát.“

Marie přešla k posteli a posadila se na její okraj. „Všichni už vědí,

co se stalo.“

Lucy se k ní přitiskla. „Nevím, co bude dál.“

„Dál? Zítřka se provdáš. Odejdeš z tohoto vězení.“ Při těchto slovech ji pohladila po vlasech. Smutně se pousmála. „Bude se mi po tobě stýskat, holčičko. Ale vím, že to bude pro tebe lepší.“

„Mám strach. Co Artur udělá? Nebo z toho...“

„Co přinese manželství?“ Stará žena se usmála. Tentokrát povzbudivě. „Neměj obavy. Zhlédla jsem hraběte ze Sendigu jen krátce, ale připadal mi jako milý a hodný muž. Rozhodně se nedá srovnávat s hrabětem Gondi.“

Dívka si povzdechla. „Stále přemýšlím, proč s tím sňatkem souhlasil. Mohl mě nechat na pospas rodičům a Arturovi. Ale neudělal to. Mé trápení jej nemuselo vůbec zajímat. Zůstal. Zastal se mě. Proč?“

Služebná ji konejšila. „Netrap se tím. Až odsud odejdeš jako jeho žena, tak se ho zeptáš. Musíš si na zítřejší den odpočinout.“

„Marie, zůstaneš tady se mnou, než usnu? Jako když jsem byla malá.“

Žena přikývla. „Zůstanu tady, dokud neusneš. Slibuji.“

Neklidná noc trvala příliš krátce. A přišlo ráno, které mělo změnit její další život.

2. Kapitola

Lucy seděla v těsném kočáře se svými rodiči. Od včerejšího dne s ní ani jeden nepromluvil.

Ráno snídala také sama. Otec byl v pracovně a matka svůj zájem věnovala balení věcí své dcery. Měla opustit jejich panství ihned po obřadu.

Koně vedli kočár po blátivé cestě.

Krémové šaty s modrou stužkou a jemným závojem doplňovaly bledou tvář dívky. Její pocity byly smíšené. Poté z okna uviděla kamenný kostelík. Vchod byl zdoben květinami a v popředí stál neznámý kočár.

Když zastavili, nejdříve vystoupil její otec s matkou. Na svou dceru nečekali. Kočí pomohl své mladé paní z kočáru. Sbírala odvahu i odhodlání k vykročení vpřed. Chtěla se otočit zády ke kostelu a utíkat. Daleko. Ale nemohla. Život hraběnky Gondí nebo hraběnky ze Sendigu? Nyní se již nemusela rozmýšlet.

Vešla dovnitř. Její budoucí manžel stál před oltářem. Díval se směrem k ní. Z jeho obličejů nešlo vyčíst nic. Na co myslel?

Dřevěné lavice zely prázdnotou. V té přední seděl hrabě Foolding s chotí. A v zadní části kostela postávalo několik sloužících. Její rodiče trvali na tom, že nikdo mimo panství, nebude na svatbě jejich nevděčné dcery přítomen.

Pomalým krokem přišla k oltáři. Až úsměv na mužově tváři jí dodal potřebný klid.

Řekli své ANO. Letmo ji políbil na ústa a jejich svazek byl zpečetěn.

***

Thomas v noci téměř nespál.

Přemítal nad událostmi toho večera. Nepochyboval o svém rozhodnutí pomoci nešťastné dívce. Avšak rovnou se oženit? A zrovna on, který se manželskému svazku s úspěchem vyhýbal. Až doposud.

Když přijel do kostela, nepřekvapilo jej složení svatebních hostů. Tušil, že hrabě Foolding, nebude chtít šířit povědomí o této svatbě.

Jakmile ji spatřil ve dveřích kostela, zatajil dech. Byla půvabnější, než si pamatoval.

Pozoroval, jak kráčela směrem k němu. Měla ladnou chůzi. V očích měla strach. Stála po jeho boku tak nehybně. Naslouchala slovům oddávajícího.

Řekli své ano. Sehnul se k ní a políbil ji. V ten okamžik po ní velmi zatoužil. Chtěl ji držet ve svém náručí. V jejich domě. Posteli. Hladit ji po vlasech. Svou rukou přejíždět křivky jejího těla. Cítit teplo její kůže.

Musel se však ovládnout. Dopřál jejím rtům letmý polibek, který mu způsoboval muka.

***

Sňatek byl uzavřen. Hrabě Foolding s manželkou pokynuli na rozloučení a odešli z kostela.

V očích Lucy se zaleskly slzy. Thomas ji naprosto přirozeně vzal kolem pasu a políbil do vlasů. Všichni sloužící se seběhli blahopřát. Ti, kteří si slz nevěsty všimli, to přešli beze slova. Dělali, že o ničem neví. Jako vždy. Za roky služby na panství si přivykli mlčení.

Jako poslední, přišla přát mnoho štěstí Marie. Lucy již slzy nedokázala skrýt. Schoulila se v náručí staré ženy a vzlykala.

„Budeš mi scházet, holčičko. Dávej na sebe pozor! Piš mi. James mi dopisy přečte. A vy, pane...“ Obrátila se nyní na Thomase. „Vy mi, prosím, slibte, že na svou ženu dáte dobrý pozor. Ochráníte ji před vším zlým. A před každým, kdo by jí chtěl ublížit.“

Thomas byl udiven tou vřelostí a láskou, kterou věnovala služebná jeho novomanželce. Měla ji raději než vlastní rodiče. Žádala pro ni ochranu a péči.

Přikývl. „Slibuji.“

Poté nabídl Lucy své rámě. Vydali se ke kočáru. Kočimu sdělil své pokyny a přisedl k ní.

Když se kočár rozjel, nastalo ticho. Mladá hraběnka pozorovala ubíhající krajinu. Vše, co znala, mizelo kolem nich.

„Je to za námi.“ Podíval se na ni. Ona však stále mlčela. „Nyní, když jsme manželé, mohu vědět něco o své choti?“

Lucy na něj pohlédla. Promluvila skoro neslyšně: „Nevím, co vás zajímá.“

„No, zřejmě vše. Kromě jména a toho, že jsem vás uloupil z náruče jiného muže, nevím, má drahá novomanželko, nic.“

Vrhla na něj nepřátelský pohled.

Její manžel se začal smát. „Přiznávám, má slova nebyla velmi taktní. Ale jak se zdá, je to tak.“

Nemohla se na něj zlobit. Měl naprostou pravdu. „Není důležité, co o mně víte.“

Než stačil Thomas něco dodat, pokračovala: „Matka mi vždy vštěpovala, že muž nemusí o své manželce mnoho vědět. Žena má jen tři úkoly a zároveň povinnosti. Starost o domácnost, porodit dědice panství a postarat se o uspokojení svého chotě. Ostatní není podstatné. Až splním svou povinnost a dám vám syna, nebudu už důležitá. Vy se budete moci věnovat svým radostem mimo manželství. Nezáleží na tom, co si žena myslí. Jaké má pocity. Při všech slavnostech, musím zvát i vaše milenky a tvářit se přátelsky. Konverzovat s nimi. Nesmím nikdy dát najevo, jak mě zraňuje, že po splnění své povinnosti, jsem jen součástí vašeho majetku. Majetku, na který mám dohlížet po dobu vaší nepřítomnosti. Já jen dohlédnu na výchovu vašeho dědice. City, pocity či vlastní myšlenky, nejsou žádoucí. Budu plnit, co rozkážete. Beze slova odmlouvání. Vyplním vaše požadavky. Když řeknete, že mám celý den prosedět v rohu místnosti, tak prosedím celý den v rohu místnosti. I kdybych byla hodně unavená, nic nesmím dát najevo. Až řeknete, že mám z té židle vstát a jít do ložnice, tak vstanu a počkám v ložnici, abych splnila své manželské povinnosti.“

Thomas na ni hleděl s otevřenými ústy. Nechápatě kroutil hlavou. Nerozuměl tomu, jak mohli vštěpovat povědomí o vlastní poníženosti jediné dceři. Ztěžka polkl. Nevěděl, co na toto sdělení odpovědět.

Po zbytek cesty zavládlo ticho.

Když přijeli na Thomasovo panství, všichni sloužící je již

netrpělivě vyhlíželi.

Bylo pro všechny velkým překvapením, že se jejich pán rozhodl oženit.

Ale měli z toho radost.

Pro Lucy připravili pokoje, jež byly propojeny s pokoji jejich pána. Samozřejmě se předpokládalo, že budou jako manželé sdílet tyto místnosti společně.

Když kočár zastavil, hrabě ze Sendigu vystoupil. Napráhl svou ruku a pomohl své novomanželce vystoupit.

Paní domu zůstala v údivu nad majestátním domem, který se měl stát novým domovem.

Sloužící ji mile přivítali a vyslovili naději, že se jí zde bude líbit.

„Drahá, musím ještě vyřešit pár záležitostí. Paní Fistonová, hlavní hospodyně, vám ukáže dům. A vaše pokoje.“ S těmito slovy se vzdálil.

Paní Fistonová se obrátila na svou novou paní. „Paní hraběnko, pojd'te prosím za mnou.“

Lucy následovala tuto starší a zřejmě i milou ženu, do domu.

Začínal ji jiný život, než jaký znala.

Tedy, možná.

Chtěla si později s hrabětem promluvit. Zkusit se domluvit. Byla si vědoma vynucených okolností sňatku, a tak chtěla navrhnout dohodu. Mohla žít někde v ústraní. A on by mohl dělat, co uzná za vhodné.

***

Mezitím na panství Foolding

„Proč? Nechápu, co to má znamenat. Měla být moje!“ Artur přecházel po salónu hraběte Fooldinga.

„Uklidni se, chlapče. Víím, co dělám.“

Nahněvaný mladík na něj pohlédl s nedůvěrou. „Opravdu?“

Přikývl. „Znáš Lucy. Je sice poslušná, ale má až příliš svobodné vůle. Nevím, jak to udělala, avšak myslím, že v tom není nevině.“

„Umím si poradit! Několik ran pro výstrahu a neřekla by slova

odporu.“

Hrabě zakroutil hlavou. „Arture, buď důvtipný. Ona má teď pocit, že se vyhnula sňatku s tebou. Nebudeme si nic nalhávat, nechtěla se za tebe vdát. Jen jí dejme pocit vítězství. A až přijde čas, když se něco stane s hrabětem ze Sendigu, bude z ní velmi bohatá vdova. Pak už ji k sňatku přiměješ snadno.“

Artur chvíli mlčel. Přemýšlel nad tímto návrhem. „Do té doby může čekat jeho bastarda!“

„Toho bych se nebál. Je k ničemu jako její matka. Tak brzy v očekávání jistě nebude. Čekal jsem léta na svého dědice. A vidíš! Narodila se dcera. Úplně k ničemu. Jedno jediné dítě. I kdyby, to přece není neřešitelný problém, ne? Narozenou dceru později provdáš, za koho budeš chtít. A syn, dědic, děti umírají každou chvíli.“

Z pomstychtivého úsměvu obou mužů mrazilo. „Máte pravdu. Čas a trpělivost nás dovedou k pomstě.“

***

Panství Sendig

Lucy procházela s paní Fistonovou její nový domov. Vše se zdálo tak jiné.

Služebnictvo se usmívalo. Bylo na nich znát, že pro jejího manžela pracují rádi.

Jejího otce se všichni báli. Její matka trápila nejednu služebnou.

Byla z toho všeho v rozpacích. Nevěděla, jak se má správná paní domu chovat. Co si teď měla počít?

Paní Fistonová si všimla jejího zamyšlení. „Paní hraběnko? Děje se něco? Jestli jste unavená, můžeme nechat další prohlídku na jinou dobu.“

Dívka se na ni usmála. „Ne, můžeme pokračovat. Já jen, jak poslouchám vaše vyprávění... Na panství rodičů bylo vše značně odlišné. Jsem z toho v rozpacích.“

„Již od předků pana hraběte je řád domu, o kterém jsem hovořila, zaveden. Pokud ovšem budete chtít cokoliiv změnit, jako paní domu